

се засмѣха — но тутакси се сдържа и само тихо извика:

— А!... Значи... вие... вие сте тукъ!..

Обърна се къмъ спятника си, който гледаше недоумяващъ тая бърза сцена, и добави:

— Мирьо, запознайте се... Господинъ Бенчевъ, художникъ, мой съкурсникъ отъ академията... Моятъ мъжъ — докторъ Златевъ.

Другиятъ се поклони, още веднажъ и любезно подаде ръка:

— А, така!... Enchanté... Драго ми е — нали така бѣше? — обърна се той усмихнатъ къмъ двамата. — Малко съмъ забравилъ български...

Сега двамата го огледаха набързо. Мургавъ, съ отметнати назадъ черни коси, съ тънка, стройна снага, въ елегантна риза и палто подъ мишница, той се усмихваше насреща имъ и две дълбоки бръчки около устата, мърдаха иронично и нервно. Подъ гжститѣ вежди, сжщо така подвижни, блестяха живи черни очи.

Съпругътъ, коректно любезенъ, но сдържанъ, мълчеше. Той не обичаше твърде такива внезапни втурвания. Безъ да имаше